

Kaupungin talvipuutarha 02.02.2002
Tuulan 50-vuotisruno
R4.1
Pingiskerholaiset
Runon sanoitus: Olavi Uotila, Vesa Kannainen

Valkoinen kuningatar

On helteinen heinäkuu, ovat koolla konkarit komeat,
On heill' eessään juomat sakeat.
Pingiskerhon shakkiseura
Suomen suves' mesoaa,
Suomenlinnan rauha siitä, hetkeksi näin nyt katoaa.

Ruoho tuulessa tuoksuu, meri siintävi sinessä,
kaartelevi korkealla, tervapääskyt tuulessa.
taivaalla tuolla,
tavoittamattomalla.

Kohta Spassky-Timppa mustan, ratsunsa raivoavan,
laukkaan lennättää
ja tuskin saamarin sanoa ennättää,
kun Fisher-Olavi kuningattarellaan jo hänet sinne kengittää.
'Kuink' on mahdollist' tää !' Timppa punaisena puhisee - ylen
tyrmistyneenä ja jo päässä sillä paineet suhisee.

Vastaus ei viivy, se sukkelasti selviää,
kun katseensa kohottaa,
ylös rantatörmälle suu auki hän tuijottaa.
Siel' tukka tuulessa tanssii,
siel' hohtaa pellavapää,
näky uskaliaiden unelmien,
tää kaikkien mieleen jää.

On siis rantautunut myös vallaton Vesa, saapunut kera korean kaunottaren,
kuni kanssa kuningattaren.,
Ei ollut se shakkia, eikä peliä, oli pelissä elämä, elämän kevät
sen säännöt ja elämän shakkilauta. Ja sen runsahat evähät.

Tuloksena ei matti, ei shakki, ei keltainen kortti,
vaan tasapeli, yhteinen elämä, jaettu pirtti.

Mutt' kuis' on kujeiltaan tuo tulinen Tuula, kaunotar korea,
valkoinen kuningatar ja niin kovin sorea?

Kuluu vuosi, kuluu kaksi.
Suihkaa sukki, ja sukken ento. On siinä luisto, on upea lento.
Hanki hohtaa.
Talven taikaa he kaikki kohtaa.

Vaan Humpsis! Hohtaa hangella vain pinkkinen pipo.
Miss' on tulinen Tuula?
Onko jäihin jäätynynnä, laaksoon lumiseen luppoununna?

Kuinka katoaa kaunolainen korea, kysyy kansa jo kohmettunut, pojat
puhki puuskuttaneet.

Joko valjakko valjastetaan, koirat sen kärkeen kiinnitetään?
Onko kaivettava kadonnut, onko se rento
hankeenko hukkunut neito, hento?

Päätyykö päivä ilman takkaa, viintä ja sen hehkuvaa sakkaa?
Onko tie toinen, onko se toivoton?
Onko sen päässä terveystakeskus – ja joukko onneton?
Hetkinen !
Sisu sielussa sihisee, nousee nainen nietoksesta, kauno kontalleen kaivautuu,
lumen alta lumon lailla, taas taapertaa Tuula tulinen.
Pian on taas päässänsä piponsa pinkkinen.

Päätyy päivä, pois häipyä huolien häivä.
Lapissa -- Lapin lumisessa laaksossa tummuu yö.
Pingispoikien sydämet taas niin kovin iloisina lyö.

Ei ole pojilla aikaa unelle, vaik' on Tuula jo tutimassa, hiljaisuutta
haikaillut.

On silti pian pojilta juomat juotu,
on yön hiljainen hetki myös heidän niin rauhottomille
siuluille suotu.

Kunnes kajauttaa Kille: On kamera katala kadonnut !!!
Jo joukon juniorina, janoisena joukahaisena,
täydennystäkin noutanut.

Pauhu pingisporukassa taas tiivistyy,
On meteli mahdoton, hurja kuin hamalla Hiidenkivellä.
Hiippaa hiljaa tupahan Tuula, kuningatar, korea korsi.
Kortin keltaisen napakasti nostaa, pelin poikki puhaltaa.

Monet on pidetty pikkujoulut, porukan pirteän pingiksen
on monasti menneitä muisteltu, lauluja luriteteltu,
on maltaita maisteltu,
on nauruja naurettu.

Ovat pojat pahalta haisseet, jos on pohjaan painunut pullo.
On ollut hukassa, jos ei joku, ainakin pallo tai sitten viimeinen
pullo.

On silti jaksanut Tuula, on ymmärtänyt
poikia poloisia, ja heidän sykettään sietänyt.
Onpa myös kavereita kestinnyt,
joulupöydän juhlaksi loihtinut.
Timmisti ain' etikettiä valjellen,
rosollin roiskien, maut mureat mestaroiden.

Ylvästä juhlan emäntäämme niin paljosta kiitämme,
ja pitkää ikää, ja tuoreutta, terveyttä hänelle toivomme.

Siks' ylpeitä olemme,
Me poloiset pojat, kun juhlaas tulemme,
olet sankarimme,
Olet valkoinen kuningattaremme!

Eläköön ! Eläköön ! Eläköön !